

Нищо друго. Ей кое
 Надминава чудесата:
 Подъ елха една въ гората
 Катеричка си живѣй,
 Сладка звѣнка пѣсенъ пѣй,
 Орѣзки гризе си злати,
 Невидени, чудновати:
 Черупки имъ катъ слѣнца,
 Ядкитѣ — бисѣръ зрѣнца!“
 Царъ Салтанъ се чуди, мае,
 А комаря вечъ не трае:
 Както билъ се разлютилъ,
 Въвъ окото ѝ се впилъ.
 Лелята ей прѣблѣднява,
 Въ несвѣстъ пада, окривява.
 Сватята, сестра, слуги —
 Всѣкъ завиква, всѣкъ лови...
 „Ахъ ти дребничъкъ злосторецъ!
 Ние тебе!“ ... Прѣзъ прозорецъ
 Въ мигъ комаря прѣбрѣмчалъ
 Надъ морето захвърчалъ.

Край брѣгъ княза се разхожда,
 Отъ море очи не свожда.
 Ето лебеда познатъ
 Плува пакъ къмъ княза младъ.
 „Здравѣй, княже мой прѣкрасенъ,
 Що изглеждашъ тъй нещастенъ?
 Що тежи ти? Обади!“ —
 Нѣжничко му той реди.
 Князь Гвидонъ му отговаря:
 „Тѣжно ми е, че не зная
 Какъ да найда туй, кое
 Чудно чудо се зове:
 Подъ елха една въ гората —
 Салъ за приказъ по земята —
 Катеричка си живѣй,
 Сладка звѣнка пѣсенъ пѣй,
 Орѣзки гризе си злати,
 Невидени, чудновати:
 Черупки имъ катъ слѣнца,
 Ядкитѣ — бисѣръ зрѣнца...
 Може би лѣжа да е...“
 Лебедъ дума: „Не, не е.
 Зная азъ кждѣ е то.
 Но ти нѣма вечъ защо
 Да се грижишъ и тѣгувашъ
 Скоро всичко ще имашъ;

Драга ми е твойта дружба
 И за нея всѣка служба!...“.
 Цѣлъ обрадванъ княза младъ
 Въ своя връща се палатъ;
 Едва стѣпилъ на дворове,
 Гледа: елха. Подъ клонове
 Катеричка се черней,
 Чудновата пѣсенъ пѣй;
 Орѣзки гризе си злати,
 Бисѣръ — ядки чудновати
 Вади, слага на страна,
 А черупки до една
 Купъ до купа си нарежда.
 И народа се изрежда
 Да я види, да я чуй...
 — „Лебеде ле, ти и туй —
 Дума княза — ми направи.
 Боже, дай му радость, здраве!“
 Послѣ заповѣдъ издалъ
 И палатъ отъ чистъ кристалъ
 Катерички построили
 И съсъ стража оградили.
 Писаръ сѣвга тамъ стоялъ,
 Златни орѣзки броялъ.

Ей низъ море вѣтъръ вѣе,
 Корабъ гони и люлѣе;
 Корабъ къмъ брѣга лети
 Надъ разпѣнени вълни.
 Ето острова познати,
 Ето царскитѣ палати.
 Отъ брѣга ей вечъ гърмятъ,
 Канятъ гоститѣ да спратъ.
 Слизатъ гости сѣ отбрани,
 Князь Гвидонъ въ дворецъ ги кани,
 Гдѣ обѣдъ богатъ имъ далъ,
 Па подиръ въпросъ задалъ:
 „Я кажете, мои мили,
 На кждѣ сте ми ходили?“
 — „Ний обходихме цѣлъ свѣтъ
 Карахме коне наврѣдъ“ —
 Тихо тѣ му отговарятъ.
 Послѣ вежливо добавятъ:
 „Сега връщаме се вечъ
 И отиваме далечъ,
 Покрай острова Буяна,
 Въ царството на царъ Салтана“.
 Княза дума слѣдъ това: